

MANIFEST PERSONAL

Els qui em coneixen saben que deteste el carnaval de la política. Tot i que intente tindre unes nocions elementals de com va el món, quan fullege un diari passe molt per damunt les pàgines de política i m'entretinc, només, en la secció de cultura. Si un dia dedique més temps a la política és perquè algun fet em crida l'atenció o perquè m'afecta en la vida privada. La situació dels valencians durant els últims anys me l'he mirat, com tants veïns meus, amb preocupació.

Obres caríssimes i innecessàries, sense una demanda social que les justifique, al costat de mancances en camps tan importants com la salut i l'educació públiques; creixement urbanístic irracional, que ha degradat el paisatge i ens ha enfonsat en una crisi de conseqüències encara imprevisibles; ocultació i demonització de la identitat cultural i lingüística que ens fa irrepetibles davant del món; manipulació i degradació dels mitjans de comunicació, avui esclaus del poder; presidents a qui sospitosament toca, més d'una vegada a l'any, la loteria, o que fan construir, amb diners de tots, un monument de la seua pròpia cara, ja de per si horrible; subvencions destinades a ajudes al tercer món que van a parar, en canvi, a immobles del partit polític que governa; presidents presumptament implicats en trames empresarials corruptes... La llista és llarga, no cap ací.

En conèixer cada cas, he reaccionat unes vegades amb ironia, d'altres amb tristesa, però en totes m'ha vingut al cap una idea llegida a Imre Kertész, supervivent de l'holocaust nazi i premi Nobel. Ell es preguntava, referint-se al cim de la barbàrie nazi, com s'havia pogut arribar a una situació tan diabòlica sense haver-se'n alertat a temps, i ell acabava responent-se que era perquè havia arribat amb dosis menudes, dia rere dia, com quan es puja un campanar escaló a escaló, i de sobte te n'adones que ja estàs dalt. Una imatge m'ha fet comprendre que, a València, ja estem dalt: la dels meus fills mirant una pantalla buida, negra.

Els meus fills miraven cada dia els dibuixos del Canal Super 3. Ahir, mentre els veien, la pantalla es quedà fosca, i muda. La imatge dels meus fills mirant el buit m'alertà i em féu comprendre que no vivim temps per a la ironia ni la tristesa. És temps d'actuar. Aquell que veta l'emissió de canals televisius, en l'època de la globalització i de la desaparició de les fronteres informatives, aquell qui gosa envair la nostra vida privada, entrar a les nostres cases i imposar-nos què hem de veure i què no, aquell intrús no pot continuar governant en un país que es diga democràtic.

Els qui hem obert els ulls tenim la responsabilitat de fer-los obrir als qui els tenen tancats o miren cap a un altre lloc. També Hitler guanyà unes eleccions; i si va cometre els pitjors crims de la història fou perquè una multitud còmplice el consentia o mirava cap a un altre costat.

No es tracta de fer el joc a cap partit de l'oposició, més d'un d'ells còmplice del que ha passat, és tracta de fer fora els qui manen ara, els qui ens han dut dalt

del campanar i es deleixen per espentar-nos. Quan es castiga un delictes, no es fa sols per escarmentar qui l'ha comés, sinó també per advertir els altres perquè no el cometin.

En alguns països d'Àfrica, els joves han tombat en quatre dies dictadures que semblaven inalterables. Als mitjans de comunicació corromputs, han oposat les eines que facilita Internet i un desig poderós, irrefrenable, de viure en condicions dignes.

Aprenuem d'ells la lliçó. Movem-nos. El que avui pareix inalterable ho pot desmuntar la voluntat del poble. No hem d'esperar que ningú resolga el nostre problema. Hem d'adreçar-nos als veïns cecs i als veïns indiferents, hem de fer-los veure allò que per a nosaltres és un dilema d'una obvietat insultant: o Camps o democràcia. No hi ha terme mitjà.

Manuel Baixauli